

Arrest

nr. 183 969 van 17 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 171 936 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 juli 2016 waarbij de vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) van 16 juni 2016 wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. JADIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 november 2009 dient de verzoekende partij een visumaanvraag in. Een visum werd haar afgeleverd, geldig van 28 december 2009 tot 26 februari 2010.

1.2. Op 6 januari 2010 werd een aankomstverklaring te Elsene opgesteld en werd zij toegelaten tot een verblijf tot 6 april 2010.

1.3. Op 15 april 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Zij verklaart op 11 april 2015 België te zijn binnengekomen.

1.4. Op 29 juli 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 12 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.6. Op 10 oktober 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Er werd een meldingsfiche van het voornemen van een vreemdeling in onwettig of precair verblijf om een huwelijk of een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten opgesteld ten aanzien van de verzoekende partij en de legaal in België verblijvende heer S.K.M.L., van Congolese nationaliteit.

1.8. Bij arrest nr. 157 368 van 30 november 2015 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.9. Op 15 juni 2016 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

1.10. Op 16 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.11. Op 16 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
(...),*

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen®, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
(...)*

*De beslissing tot verwijdering van 16/6/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.
(...)*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
[3 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
El 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*Op 12 september 2015 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13quinquies).
Op 30 november 2015 heeft ook de RvV internationale bescherming geweigerd.
Op 16 januari 2016 wordt een verlenging van de termijn van het bevel toegestaan tot 26 januari 2016.
Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.*

*In het verleden is betrokkene niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar visum.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift opteert voor de Franse proceduretaal, wijst de Raad er op dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14, eerste lid van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, 737).

Te dezen betreft het tweetalige beslissingen die zijn opgesteld in het Frans en het Nederlands. Deze beslissingen zijn niet het resultaat van een aanvraag van de verzoekende partij. Conform artikel 39, §1 *juncto* artikel 17, §1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dient onderhavige zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is. Te dezen werden de bestreden beslissingen betekend in de politiekezone Leuven, dat deel uitmaakt van het Nederlandstalige taalgebied. Dienvolgens dient de Raad de zaak in het Nederlands te behandelen (*cf. RvS 28 januari 2011, nr. 211.569*).

De Raad dient de zaak in het Nederlands te behandelen conform het gestelde in artikel 39/14, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat de procedure in het Frans dient gevoerd te worden daar dit de taal van de asielaanvraag was in 2015 en deze procedure werd afgesloten minder dan zes maanden geleden, mist haar betoog feitelijke grondslag. Immers werd haar asielprocedure afgesloten met arrest nr. 157 368 van de Raad op 30 november 2015 en dateren de bestreden beslissingen van 16 juni 2016, aldus meer dan zes maanden na het beëindigen van de asielprocedure. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan op welke grond, indien de asielaanvraag minder dan zes maanden geleden zou zijn beëindigd, *quod non in casu*, het Frans voor onderhavige procedure de proceduretaal zou moeten zijn. Immers artikel 51/4, §1 van de vreemdelingenwet is niet van toepassing daar de eerste bestreden beslissing geen daaropvolgende beslissing om het grondgebied te verlaten, in de zin van voormeld artikel, betreft, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, noch is artikel 51/4, §3 van de vreemdelingenwet van toepassing daar het *in casu* geen beslissingen in het kader van een asielaanvraag betreffen noch beslissingen betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9*bis* of 9*ter* van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens de asielaanvraag of binnen de zes maanden na afloop van de asielprocedure.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 74/6 en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13*septies*, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001,118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De schorsing van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit informatie neergelegd door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 19 september 2016 werd gerepatriëerd naar de Democratische Republiek Congo. Dit gegeven wordt door de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting van 18 november 2016 niet betwist.

Nu uit de repatriëring van de verzoekende partij volgt dat de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), volledige uitvoering heeft verkregen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel de verzoekende partij nog tot voordeel kan strekken.

Een verzoeker die zijn belang bij een beroep tot nietigverklaring wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces vertonen. Dit houdt onder meer in dat hij, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt moet innemen en het actuele karakter van zijn belang moet aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190).

De advocaat van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat de verzoekende partij bij een vernietiging van de eerste bestreden beslissing makkelijker een akkoord zal verkrijgen van de Dienst Vreemdelingenzaken om terug te keren. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering. Voorts lijkt de verzoekende partij er aan voorbij te gaan dat de eerste bestreden beslissing enkel een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wat geen inreisverbod inhoudt, en dit bevel volledige uitvoering heeft gehad.

De Raad stelt derhalve vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitwerking heeft gekregen. De verzoekende partij toont niet aan dat een eventuele vernietiging van dit bevel haar nog tot voordeel kan strekken, zodat het beroep, wat betreft de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk moet worden verklaard bij gebreke aan het rechtens vereiste actueel belang.

De middelen worden verder onderzocht in de mate dat ze betrekking hebben op de tweede bestreden beslissing, m.n. de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De verzoekende partij betoogt als volgt:

“MOTIVATIONS DE FAIT

(...)

L'interdiction d'entrée :

La partie adverse justifie l'interdiction d'entrée comme suit : « L'intéressée refuse manifestement de mettre fin à son séjour illégal de sa propre initiative, de telle sorte qu'un retour forcé s'impose » ; cette motivation est inexacte, ou à tout le moins incomplète ; en effet, par l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour sur pied de l'article 9 bis de la loi sur les Etrangers, la requérante a informé la partie adverse qu'elle souhaitait rester en Belgique parce qu'elle y a trouvé un partenaire, ce qui n'était pas prévu lors de son départ de la RDC. La requérante a tenté de mettre fin à toute illégalité de séjour en collectant ou tentant de collecter les documents congolais requis pour introduire une déclaration de cohabitation légale avec un partenaire disposant de moyens d'existence requis suffisants. Il est donc inexact qu'un retour forcé s'impose ; il serait préférable quela partie adverse réponde favorablemetn à la demande de régularisation provisoire de sééjour, à valoir jusqu'au jour où les documents requis seront réunis et où une cohabitation légale avec Monsieur Salumu sera déclarée.

(...)

MOTIVATIONS DE FAIT JUSTIFIANT LA SUSPENSION DES EFFETS DES ACTES ATTAQUES

(...)

MOTIVATIONS DE DROIT JUSTIFIANT L'ANNULATION DE L'ACTE ATTAQUE et à fortiori la suspension de ses effets :

L'acte attaqué doit être annulé en ce qu'il a violé le principe général de droit administratif qui veut que l'administration ne prenne aucune décision sans examiner les éléments essentiels du dossier concerné ;

Or en l'espèce, la partie adverse n'a pas pris en considération l'introduction par la requérante d'une demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois temporaire, pour le temps nécessaire à compléter le dossier administratif requis pour déclarer la cohabitation légale et demander par la suite le regroupement familial ; cette absence d'examen est d'autant plus regrettable que la partie adverse lorsqu'elle prétend justifier l'ordre de quitter, fait état des liens unissant la requérante à un partenaire, puisqu'elle fait état des droits du « couple », encore qu'elle ne cite pas directement Monsieur Salumu ; la demande fondée sur l'article 9 bis de l loi du 15 /12/1980 aurait du être préalablement examinée, et ne l 'a pas été ; l'élément essentiel du dossier n'a donc pas été examiné ;

La partie adverse devait tenir en compte l'ensemble du dossier de la requérante. Avant de prendre un ordre de quitter, l'autorité devait s'enquérir du caractère éventuellement complet du dossier, ce qu'il n'a pas fait.

En outre, l'ordre de quitter a été délivré mécaniquement, ce qui contraire au principe fondamental du droit administratif belge : le devoir de minutie, qui impose à toute administration qui prend une décision impliquant le droit au séjour d'examiner quelle est la situation précise de la personne dans la société ; en l'espèce, si l'administration avait appliqué le principe de minutie, elle aurait observé que Madame M. S. (...) était une dame seule et sans enfants de 45 ans, désireuse de refaire sa vie avec un homme qu'elle aimait et qui est autorisé à séjourner en Belgique pour une durée indéterminée ; qu'elle était diplômée en kinésithérapie : elle aurait alors pris une décision motivée se référant à ces diverses situations ; en l'espèce l'administration a omis de montrer toute minutie ; elle ne se réfère pas à la situation précise et complexe de la requérante ;

L'ordre attaqué doit donc être annulé parce que son auteur a manqué au devoir de minutie de l'administration.

L'acte attaqué par ailleurs a violé l'article 3 de la loi de 1991 sur la motivation des actes administratifs en ce qu'un acte administratif qui est motivé par des erreurs manifestes est censé ne pas avoir été motivé

et doit être annulé; en l'espèce, c'est par erreur manifeste que la partie adverse a omis de considérer que si la requérante n'a pas introduit une demande de regroupement familial, c'est qu'une force majeure l'a empêchée de réunir tous les documents congolais indispensables à la déclaration de cohabitation, et nullement par volonté de demeurer illégalement dans le Royaume ;

L'acte attaqué a encore violé la Charte des Droits Fondamentaux de l'Union Européenne en son article 41

*Article 41 Droit à une bonne administration
(Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne)*

1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions et organes de l'Union.

Ce droit comporte notamment:

- a. le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;*
- b. le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;*
- c. l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.*

La requérante avait le droit d'être entendue avant qu'une mesure individuelle d'éloignement ne soit prise à son encontre, d'autant que loin de se cacher des autorités, elle a communiqué son adresse effective (voir annexe 2) et a rendu visite à diverses reprises au Bureau Etrangers de la Ville de Leuven, pour s'enquérir des formalités de déclaration de cohabitation, préalables à la demande de regroupement familial. Cette absence de communication de la partie adverse envers les administrés montre un mépris inhumain et profond, éminemment regrettable, de la personne humaine. Et par là est contraire au principe premier d'une bonne administration : le respect élémentaire de l'administré.

Les actes attaqués enfin doivent être annulés car leurs motivations sont antinomiques, la partie adverse exposant dans sa justification de l'ordre de quitter que « l'Etat belge ne doit pas respecter le lieu d'habitation commun choisi par un couple », s'efforçant de démontrer que l'ordre de quitter était pris en plein respect de l'article 8 de la CEDH, que la partie adverse était soucieuse de ne pas violer l'article 8 de la CEDH, alors que la même partie adverse ne se préoccupe absolument plus de l'article 8 de la CEDH en ses justifications de la décision d'interdiction d'entrée : le viol par la partie adverse de l'article 8 de la CEDH est en effet évident et considérable, puisque la partie adverse, en pleine connaissance de l'existence d'un couple (dont la demande sur pied de l'article 9 bis et les fonctionnaires communaux de Louvain l'ont informée) interdit froidement à un membre du couple de rencontrer l'autre pendant deux années : l'article 8 de la CEDH ne permet manifestement pas de séparer les partenaires d' un couple pendant deux années.

L'interdiction d'entrée de deux ans est en soi une atteinte grave à l'unicité de la vie familiale ; la partie adverse fait état d'un couple ; elle viole directement l'article 8 de la CEDH par la décision d'interdiction d'entrée. La durée de l'interdiction est une longue durée. La Convention ne permet pas de séparer les partenaires pendant une longue durée.

Les sceaux de l'autorité, en l'espèce , les sceaux de l'Office des Etrangers font défaut sur l'interdiction d'entrée et sur l'ordre de quitter ; la partie requérante n'a donc pas le moyen de contrôler si la personne qui a signé est bien couverte par délégation de l'autorité d'un service public ; il y a doute quant à la validité des actes attaqués."

4.2. In een onderdeel 'motivations de faits' stelt de verzoekende partij aldus betreffende het inreisverbod dat de motivering van het inreisverbod foutief is, minstens onvolledig, dat zij immers, door het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de verwerende partij geïnformeerd heeft over haar wens om in België te blijven gelet op het vinden van een partner, wat niet voorzien was bij haar vertrek uit Congo. Zij wijst er op dat zij geprobeerd heeft om een einde te maken aan de illegaliteit van haar verblijf door de Congolese documenten, vereist om een verklaring wettelijke samenwoning af te leggen met een partner die over toereikende bestaansmiddelen beschikt, te (proberen te) verzamelen. Zij meent dat het de voorkeur geniet dat de verwerende partij haar vraag om machtiging tot verblijf positief beantwoordt, geldig tot de dag waarop de vereiste documenten verzameld zijn en een verklaring wettelijke samenwoning wordt afgelegd.

4.3. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden daar het algemeen beginsel van administratief recht dat voorschrijft dat het bestuur geen beslissing neemt zonder de essentiële elementen van het betreffende dossier te onderzoeken, met andere woorden het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden wordt. Voorts blijkt uit wat kan beschouwd worden als een enig middel dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991) en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij het indienen van de regularisatieaanvraag waarbij een machtiging werd gevraagd voor de tijd nodig om het benodigde administratief dossier om een verklaring wettelijke samenwoning af te leggen en om een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen, te vervolledigen, niet in rekening heeft genomen. Zij meent dat het gebrek aan onderzoek des te spijtiger is wanneer de verwerende partij, wanneer zij het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigt, melding maakt van de banden die haar en haar partner verenigen, daar zij melding maakt van de rechten van een 'koppel', terwijl zij geen melding maakt van meneer S. De verzoekende partij meent dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet had dienen onderzocht te worden voor de bestreden beslissing, wat niet gebeurd is waardoor een essentieel element van het dossier niet onderzocht is. Zij wijst er op dat de verwerende partij rekening moet houden met alle stukken van het dossier, dat zij, voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, zich had moeten bevragen over de volledigheid van het dossier, wat zij niet gedaan heeft.

Bovendien, zo betoogt de verzoekende partij, werd het bevel automatisch afgegeven, wat strijdig is met een fundamenteel beginsel van Belgisch administratief recht, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan elk bestuur die een beslissing neemt over een verblijfsrecht oplegt de situatie van de persoon in de maatschappij te onderzoeken. De verzoekende partij vervolgt dat indien *in casu* het bestuur zorgvuldig had gehandeld, zij had geweten dat zij een alleenstaande dame is van 45 jaar zonder kinderen, die wenste haar leven opnieuw op te bouwen met een man van wie ze houdt en die gemachtigd is in België te verblijven voor een onbepaalde duur alsook dat zij gediplomeerd is in kinesitherapie, en zij een gemotiveerde beslissing had genomen die wijst op deze verschillende elementen. Zij meent dat *in casu* de verwerende partij nagelaten heeft zich zorgvuldig te tonen daar zij niet verwijst naar haar complexe en precieze situatie.

De verzoekende partij meent dat de motiveringsplicht geschonden is daar een beslissing die gemotiveerd is met manifeste fouten verondersteld wordt niet gemotiveerd te zijn en vernietigd moet worden, dat het *in casu* een manifeste fout betreft dat de verwerende partij nagelaten heeft in overweging te nemen dat het feit dat zij geen gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend te wijten is aan overmacht die haar verhinderd heeft om alle Congolese documenten nodig voor een verklaring wettelijke samenwoning te verzamelen en geenszins door de wil om illegaal in het Rijk te verblijven.

Voorts meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing artikel 41 van het Handvest schendt en meent zij dat zij het recht had gehoord te worden voordat er ten aanzien van haar een individuele verwijderingsmaatregel werd genomen, dat zij zich niet verstoort heeft voor de autoriteiten, doch haar effectief adres gecommuniceerd heeft en op verschillende momenten het bureau vreemdelingen van de stad Leuven heeft bezocht om zich te bevragen over de formaliteiten om een verklaring wettelijke samenwoning af te leggen, voorafgaand aan een vraag om gezinshereniging. De verzoekende partij meent dat dit gebrek aan communicatie vanwege de verwerende partij aan de bestuurde getuigt van een te betreuren inhumain en diepgaand misprijzen van de mens en dat dit tegenstrijdig is aan het eerste principe van goed bestuur, zijnde elementair respect voor de bestuurde.

Ten slotte meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissingen moeten vernietigd worden daar de motieven tegengesteld zijn. Zij wijst er op dat in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd wordt "*Artikel 8 EVRM verplicht de staat niet om de gemeenschappelijk verblijfplaats, die een koppel kiest, te respecteren (...)*", om aan te tonen dat deze beslissing genomen werd met inachtneming van artikel 8 van het EVRM, terwijl de verwerende partij absoluut geen oog meer heeft voor artikel 8 van het EVRM bij het rechtvaardigen van haar beslissing houdende een inreisverbod. De verzoekende partij meent dan ook dat de schending van artikel 8 van het EVRM evident is, daar de verwerende partij, in de volle wetenschap van het bestaan van een koppel, koudweg aan het koppel verbiedt elkaar gedurende twee jaar te zien, dat artikel 8 van het EVRM niet toestaat dat een koppel gescheiden wordt gedurende twee jaar. Zij wijst er op dat een inreisverbod van twee jaar op zich een ernstige aanval is op de eenheid van het familiaal leven, dat de verwerende partij melding maakt van een koppel en artikel 8 van het EVRM schendt door het nemen van de tweede bestreden beslissing. Zij wijst er nog op dat de termijn van het

inreisverbod een lange termijn betreft en dat het EVRM niet toelaat om partners gedurende lange tijd van elkaar te scheiden.

Ten slotte stelt de verzoekende partij nog dat de stempel van de overheid, in dit geval, de stempel van de Dienst Vreemdelingenzaken niet aanwezig is op de bestreden beslissingen zodat zij niet de mogelijkheid heeft om te controleren of de persoon die de beslissingen getekend heeft een gedelegeerde is van de openbare overheid, dat er aldus twijfel is over de geldigheid van de bestreden beslissingen.

4.4. De verzoekende partij voert aldus onder meer de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aan en stelt dat de verwerende partij absoluut geen oog heeft voor artikel 8 van het EVRM bij het rechtvaardigen van haar beslissing houdende een inreisverbod en zij, in de volle wetenschap van het bestaan van een koppel, het koppel gedurende twee jaar van elkaar scheidt.

4.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

4.6. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.7. De aangevoerde schendingen worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

4.8. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

4.9. *In casu*, stelt de Raad vast dat noch uit de tweede bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij enigszins een individueel onderzoek heeft gedaan bij het bepalen van de duur van het inreisverbod waarbij rekening gehouden wordt met de specifieke omstandigheden, zijnde *‘alle omstandigheden eigen aan het geval’*.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat voor de toepassing van de termijn van twee jaar enkel in rekening wordt gebracht dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, dat de Raad haar internationale bescherming weigerde en dat zij in het verleden niet vrijwillig is vertrokken voor het vervallen van haar visum, waarbij er op gewezen wordt dat zij manifest weigert op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfsstatus.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de meldingsfiche van het voornemen van een vreemdeling in onwettig of precair verblijf om een huwelijk of een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten en uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 10 oktober 2015, alsook uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van een gezinsleven in België, meer bepaald de relatie met haar partner dhr. S.K.M.L.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing aangeeft waarom de verwijdering van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM niet onevenredig is waarbij zij onder meer oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet verplicht om de gemeenschappelijke verblijfplaats die een koppel kiest te respecteren, zodat kan vastgesteld worden dat de verwerende partij op de hoogte was van een gezinsleven van de verzoekende partij in België en dit ook in ogenschouw nam als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM gezien zij in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op het bestaan van een ‘koppel’, wel degelijk een belangenafweging heeft gemaakt.

Noch uit de tweede bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan de Raad afleiden dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod met de specifieke omstandigheden, zijnde met *“alle omstandigheden eigen aan de zaak”*, zoals de door de verzoekende partij in het verzoekschrift aangevoerde element van haar gezinsleven, zijnde een relatie met haar partner dhr. S.K.M.L., door de verwerende partij is rekening gehouden. Daargelaten de vraag of de relatie met haar partner in België een beschermingswaardig gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM en daargelaten de vraag of de aanwezigheid van haar partner in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, stelt de Raad vast dat uit de motieven van het inreisverbod – meer bepaald het feit dat de verzoekende partij geen gevolg gegeven heeft aan het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, dat de Raad haar internationale bescherming weigerde en dat zij in het verleden niet vrijwillig is vertrokken voor het vervallen van haar visum – niet kan worden afgeleid dat met deze specifieke omstandigheid rekening werd gehouden voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

4.10. Het gegeven dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing aangeeft waarom de verwijdering van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM niet onevenredig is, stelt haar hiervan ook niet vrij. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar heeft immers verderstrekkende gevolgen dan de beslissing waarbij haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

4.11. Zonder het bestuur de verplichting te willen opleggen te motiveren aangaande alle argumenten die in een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen werden opgenomen, moet minstens uit de tweede bestreden beslissing blijken dat er wel degelijk rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak, met name het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij in België. Zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vervat in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

4.12. De motivering is bijgevolg niet afdoende.

4.13. In zoverre de verwerende partij in haar nota met opmerkingen een uiteenzetting geeft waarom zij van mening is dat een inreisverbod van twee jaar in hoofde van de verzoekende partij geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, beperkt zij zich tot een *a posteriori* motivering die geenszins vermag het gebrek aan motivering recht te zetten.

4.14. Een schending van de motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige grieven dringt zich niet op.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2016 houdende een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing met betrekking tot de onder artikel 1 genoemde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER